

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/243/2018
Identifikačné číslo spisu:	8112211259
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8112211259.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. R., A. M. S. XX, W., proti žalovanej Spojenej škole Prešov, so sídlom v Prešove, Kollárova 10, IČO: 42077168, zastúpenej JUDr. Ladislavom Lukáčom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 17, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12C/73/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. apríla 2018 sp. zn. 20Co/60/2017, takto

rozhodol:

P o k r a č u j e v konaní s právnym nástupcom žalovanej Strednou odbornou školou lesníckou, so sídlom v Prešove, Kollárova 10, IČO: 51896109.

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. marca 2017 č. k. 12C/73/2012-236 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 15 000 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a náhradu trov konania stranám nepriznal. 1.1. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa voči žalovanej domáhal náhrady spôsobenej ujmy aj vo forme primeraného zadosťučinenia v peniazoch v zmysle ustanovenia § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. V danom prípade súd dospel k záveru, že ospravedlnenie žalovanej by skutočne nebolo primeraným zadosťučinením za zásah do osobnostných práv žalobcu, a to práva na zdravie. Súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v tejto právnej veci prihliadol k tomu, že žalobca má ešte iné možnosti naplnenia svojho súkromného či pracovného života, aj keď limitované jeho zdravím. Na vyhľadanie týchto iných možností súd ustálil výšku nemajetkovej ujmy na sumu 15 000 €, považujúc ju za primeranú. Na druhej strane rozsudok nemôže byť likvidačný pre žalovanú, ktorá je školou, a jej príjem je viazaný na štátny rozpočet. Dôležitá je aj skutočnosť, že sa nejednalo o úmyselné porušenie povinností žalovanej.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. apríla 2018 sp. zn. 20Co/60/2017 (ďalej aj „napadnuté odvolacie rozhodnutie“) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutej časti vecne správny. Súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a len pre zdôraznenie správnosti a v nadväznosti na odvolacie námietky uviedol:

2.2. Podľa jeho názoru neobstojí odvolacia námietka žalovanej týkajúca sa nedostatku pasívnej legitimácie v konaní. Je nepochybné, že za náhradu nemajetkovej ujmy bez akýchkoľvek pochybností zodpovedá žalovaná, ktorá nezabezpečila praktické vyučovanie tak, aby nedochádzalo ku škodám; jej povinnosťou bolo zabezpečiť prítomnosť učiteľa (dozoru) na praktickom vyučovaní aj na individuálnych pracoviskách praktického vyučovania, či už u právnických alebo fyzických osôb.

2.3. Súd prvej inštancie správne zohľadnil žalobcom utrpenú citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty možnosti pracovať pri spracovaní dreva, citovej bolesti pri narušení rodinných vzťahov a priateľstiev po úraze, ako i skutočnosť, že žalobca si nemôže naplniť svoje životné ciele pre zdravotný stav spôsobený úrazom, za ktorý je zodpovedná žalovaná, čo mu spôsobuje citové strádanie. Na druhej strane žalovaná ako škola nesie viac ako ktorýkoľvek iný subjekt zodpovednosť za žiakov, mnohokrát neplnoletých, ktorí sú mu zverení. Žalovaná v odvolaní poukazovala na to, že žalobca je mladý a má čas prispôbiť sa zmenám, ktoré v dôsledku úrazu nastali. S týmto tvrdením odvolací súd nesúhlasí a konštatuje, že práve mladý vek žalobcu je jedným z priťažujúcich dôvodov na strane žalovanej. Žalobca mal v čase nehody iba 17 rokov, bol neplnoletý a žalovaná mala za neho počas vyučovacích hodín či praxe zodpovednosť. Práve vzhľadom na svoj mladý vek žalobca prežije väčšiu časť svojho života ako čiastočný invalid s obmedzenými pracovnými možnosťami, a možno aj istými nepriaznivými následkami v súkromnom živote.

2.4. Odvolací súd konštatoval, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nepôsobí na žalovanú likvidačne, ale predstavuje základné štandardné kompenzovanie zmiernenia ujmy žalobcu v prípade, kedy navrátenie do pôvodného stavu neprichádza do úvahy. Náhrada nemajetkovej ujmy žalobcovi, v zmysle zásad slušnosti a naplnenia požiadavky morálnej správnosti, ktorá je predovšetkým požiadavkou spravodlivosti, je spôsobilá naplniť reštitučnú podstatu kompenzácie.

3. Proti u vedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) bez toho, aby uviedla, podľa ktorého zákonného ustanovenia dovolanie podáva.

3.1. Žalovaná (iba) nesúhlasila s právnymi závermi odvolacieho súdu o preukázaní základu nároku, o riešení pasívnej legitimácie v konaní a ani s výškou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Uviedla jej právny názor na vec tvrdiac, že zodpovednosť nemôže niesť ona ale prípadne jej štatutárny zástupca, že základ nároku nie je daný. Podľa jej názoru uvedeným spôsobom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Ďalej uviedla, že napadnuté odvolacie rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte nebola riešená, a to „či prichádza do úvahy zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostnej sféry fyzickej osoby právnickou osobou, ktorej štatutárny zástupca bol oslobodený spod obžaloby pre skutok, na základe ktorého si žalobca - poškodený uplatňuje osobnostné práva“.

3.3. Posudzujúc obsah podaného dovolania žalovanej podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) najvyšší súd ustálil, že v prvom prípade (bod 3.1.) podala žalovaná dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP a v druhom prípade (bod 3.2.) podala žalovaná dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

3.4. V závere navrhla, aby najvyšší súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil.

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení,

že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Po rozhodnutí odvolacieho súdu bolo právnym zástupcom žalovanej oznámené, že Prešovský samosprávny kraj na základe rozhodnutia zo 7. augusta 2018 č. 01614/2018/DMCaS-23 ku dňu 31. augusta 2018 zrušil žalovanú a zároveň s platnosťou od 1. septembra 2018 bola zriadená nová organizácia: Stredná odborná škola lesnícka, so sídlom v Prešove, Kollárova 10. Vzhľadom na uvedené navrhol v ďalšom zmeniť osobu žalovanej.

6.1. Z obsahu rozhodnutia zo 7. augusta 2018 č. 01614/2018/DMCaS-23 najvyšší súd zistil, že okrem iného nástupníckou organizáciou Spojenej školy, Kollárova 10, Prešov je od 1. septembra 2018 Stredná odborná škola lesnícka, Kollárova 10, Prešov, na ktorú prechádzajú aj práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov zamestnancov zaniknutej Spojenej školy.

6.2. Na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 438 ods. 1 CSP). Na dovolacie konanie sa nepoužijú ustanovenia o pristúpení subjektov, o zmene a späťvzatí žaloby a o vzájomnej žalobe (§ 438 ods. 2 CSP).

6.3. Ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví (§ 64 CSP). V zmysle vyššie uvedeného súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 64 CSP o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovanej Strednou odbornou školou lesníckou, Kollárova 10, Prešov.

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

9. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie žalovanej podľa § 420 písm. f/ CSP

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Dovolaateľka vytýka odvolaciemu súdu jeho právne závery o preukázaní základu nároku, o riešení pasívnej legitimácie v konaní a nesúhlasí ani s výškou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Uvedeným spôsobom malo podľa jej názoru dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces (bod 3.1.).

13.1. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

13.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

13.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolaateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnemu názoru, i keď vo vzťahu k § 237 ods. 1 O.s.p., dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď 1Cdo/6/2014, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/409/2015, 4Cdo/143/2015, 5Cdo/238/2015, 6Cdo/30/2016, 7Cdo/371/2015, 8Cdo/34/2016); výslovne to však uviedol aj v niektorých rozhodnutiach, v ktorých aplikoval už právnu úpravu dovolania obsiahnutú v CSP (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Treba dodať, že o tom, aký bol v tej-ktorej veci procesný postup súdu a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo súdneho spisu. To, ako prebiehalo pojednávanie, dovolací súd zisťuje zo zápisnice o pojednávaní.

13.4. K dovolacej argumentácii žalovanej najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010

a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď aj R 54/2012 a R 24/2017).

13.5. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej v tejto časti nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Vzhľadom na to jej dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

Dovolanie žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP

14. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

17. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

18. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

19. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnú otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3Cdo/214/2018).

20. Za spornú právnú otázku žalovaná považovala, „či prichádza do úvahy zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostnej sféry fyzickej osoby právnickou osobou, ktorej štatutárny zástupca bol oslobodený spod obžaloby pre skutok, na základe ktorého si žalobca - poškodený uplatňuje osobnostné práva“ (bod 3.2.).

20.1. Žalovanou v dovolaní formulovanú právnú otázku odvolací súd neriešil, t.j. riadne ju nenastolil, nevysvetlil jej podstatu, nevyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy, ani nevysvetlil jej riešenie (bod 19 argumentum a contrario). Už z uvedeného dôvodu nebola právna otázka formulovaná dovolateľkou relevantnou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, pretože od jej riešenia nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

20.2. Naopak, odvolací súd (tiež prvostupňový súd, pozn.) založil svoje rozhodnutie na názore vychádzajúcom z rozhodnutia českého najvyššieho súdu sp. zn. 30Cdo/1509/2011, že pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnosti spôsobený niekým, kto bol použitý inou osobou k realizácii jej činnosti, postihujú občianskoprávne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka samotnú osobu, ktorá ich na to použila; a neoprávnený zásah sa pričíta výlučne tejto samotnej osobe. V tomto ohľade oba sudy mali za nepochybné, že žalovaná použila JUDr. Cserhalmiho k realizácii jej činnosti, a preto postihujú občianskoprávne sankcie podľa § 13 OZ samotnú žalovanú. Tu poukázali na ustanovenia § 43 ods. 8 zákona č. 245/2008 Z. z. a § 16 ods. 3 zákona č. 596/2003 Z. z. Bolo teda povinnosťou žalovanej nielen zabezpečiť realizáciu praktického vyučovania, a to aj prostredníctvom tretích osôb, ale dbať aj na to, aby všetky postupy ako aj výkony realizované žiakmi neohrozovali ich bezpečnosť a zdravie. Je teda nepochybné, že za náhradu nemajetkovej ujmy bez akýchkoľvek pochybností zodpovedá žalovaná, ktorá nezabezpečila praktické vyučovanie tak, aby nedochádzalo ku škodám; jej povinnosťou bolo zabezpečiť prítomnosť učiteľa (dozoru) na praktickom vyučovaní aj na individuálnych pracoviskách praktického vyučovania, či už u právnických alebo fyzických osôb, uzavrel odvolací súd.

20.3. V neposlednom rade najvyšší súd uvádza, že dovolateľkou nastolená dovolacia námietka (tvoriaca obsah právnej otázky) nebola riešená odvolacím súdom (aj) preto, lebo ňou dovolateľka neargumentovala ani v rámci podaného odvolania proti ostatnému prvostupňovému rozsudku. Z ustálenej praxe dovolacieho súdu (R 73/2018) pritom vyplýva, že „[d]ovolateľ môže v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, úspešne argumentovať iba tými dôvodmi, ktoré už skôr namietol v odvolaní, avšak odvolací súd tieto dôvody meritórne posúdil v jeho neprospech“. Možno preto uzavrieť, že aj z tohto dôvodu nemohla dovolateľkou prezentovaná dovolacia námietka nesprávneho posúdenia veci založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

20.4. Vzhľadom na to, že žalovaná v dovolaní nevymedzila právnu otázku, na ktorej založil svoje rozhodnutie odvolací súd, dospel dovolací súd k záveru, že na podklade takéhoto dovolania nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Z týchto dôvodov dovolanie žalovanej ani v tejto časti nie je procesne prípustné. Vzhľadom na to jej dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.